

שהרי היא אינה אוכלת מזונות מתקנת חכמים, כדין בת האוכלת מזונות מכח חיוב האב במזונות בתו. אלא אכילתה היא רק מכח התחייבות מחודשת של שני הבעלים, כאשר נשאו את אמה.

ה. ואילו האנשים הפקחים, כשהיו נושאים אשה ובתה, היו כותבים בשטר הפסיקה את התחייבותם לאם, בלשון שתפטור אותם מלזון את בתה לאחר שיגרשנה. וכך היו כותבים:

הריני נושא אותך לאשה על מנת [בהתחייבות] שאזון את בתך חמש שנים — כל זמן שאת עמי.

גמרא:

בסוגיה שלפנינו מתבאר שיכול אדם לחייב עצמו ממון לחברו, על ידי הודאתו שהוא חייב לו, למרות שברור לכל שלא היה לו כל חוב כלפי חברו, אלא שבעצם הודאתו על החוב, הוא יוצר את החוב כלפי חברו.⁽⁴⁾ להודאתו יש תוקף מחייב רק אם היא נעשית בפני שני עדים.

והן, שני הבעלים של אמה — נותנין לה דמי מזונות, כל אחד את דמי המזונות במלואן.⁽²⁾

ד. ואם מתו [שני הבעלים של האמה], ממשיכה הבת לגבות את התחייבותם למזונותיה גם אחר מותם. וגובה זאת מנכסיהם, המשועבדים לה עבור תשלום דמי מזונותיה.

ואפילו מכרו הבעלים או יורשיהם את הנכסים לאנשים אחרים, יש לה את הזכות לגבות מהם, מכח שעבודה בנכסים. ובכך היא עדיפה על זכות הגביה של דמי המזונות שיש לבנותיהם של שני הבעלים, מיורשיהם

בנותיהן של שני הבעלים, ניזונות רק מנכסים בני חורין, אך אינן יכולות לגבות את המזונות המגיעים להן מנכסים משועבדים, שנמכרו לאנשים אחרים.⁽³⁾

ואילו היא, הבת שהתחייבו הבעלים של אמה לזון אותה [משום שפסקה עמהם על כך בשעת נישואיה], הרי היא ניזונת אפילו מנכסים משועבדים, מפני שהיא כבעלת חוב!

3. לפי שכך תיקנו חכמים, שלא יגבו למזונות האשה והבנות מנכסים משועבדים, מפני תיקון העולם, כדי שלא ימנעו אנשים מלרכוש קרקעות מחמת החשש שמא יוציאו אותן מהן האשה והבנות לצורך גבית מזונותיהם, כמבואר בתחילת פרק חמישי בגיטין.

4. הקצות החושן בסימן לד הביא בשם מהרי"ן לב, וכן כתב הפני יהושע בסוגייתנו, שגדרה של

מזונות מאנשים אחרים, וכאילו התנה עמה במפורש שהוא נושא אותה לאשה על מנת שאינו מתחייב במזונותיה. אלא חייב גם הוא לזונה. תוס'

2. ומשמיענו התנא את חיובם גם לאחר שנישאת הבת, שלא נטעה לומר שאין התחייבותם של הבעלים לזון את בת האשה אלא כל עוד לא נישאת, שאין לה מי שיוזן אותה. אבל לא לזמן שנישאת, שבעלה חייב במזונותיה. תוס'